

Arrest

nr. 123 858 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 29 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Hajarpi CHATCHATRIAN, die loco advocaat Alexander LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lore VAN DE PUTTE, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een asielaanvraag in in België op 17 maart 2014.

Na controle van de vingerafdrukken wordt er vastgesteld dat verzoeker op 10 augustus 2013 reeds asiel aanvraag in Malta.

Op 20 maart 2014 wordt verzoeker gehoord met betrekking tot de overname van zijn asielaanvraag door Malta.

Op 25 maart 2014 wordt een verzoek tot terugname gericht aan Malta, dat zich op 1 april 2014 akkoord verklaart met de terugname van verzoeker.

Op 29 april 2014 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. (bijlage 26quater)

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.03.2014 asiel in België. Hij legde bij zijn aanmelding geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 10.08.2013 asiel vroeg in Malta. De betrokkene werd gehoord op 20.03.2014 en verklaarde dat hij Somalië op 11.10.2012 verliet en via Kenia, Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. Vanuit Libië, waar de betrokkene naar eigen zeggen op 28.12.2012 aankwam en acht à negen in detentie verbleef, vertrok de betrokkene op 08.07.2012 per boot naar Malta. In Malta, waar de betrokkene naar eigen zeggen op 10.07.2013 aankwam, verbleef de betrokkene drie maanden in een detentiecentrum en vervolgens zes maanden in een open opvangcentrum. De betrokkene voegde toe dat hij in Malta geen asiel wilde vragen, maar door militairen werd gearresteerd en naar eigen zeggen werd gedwongen asiel te vragen. Hij stelde dat hij een verblijfstitel verkreeg die geldig was voor een jaar. Op 15.03.2014 reisde de betrokkene naar eigen zeggen met zijn "Maltees paspoort" per vliegtuig naar Nederland, vanwaar hij de volgende dag zijn weg vervolgde naar België. Het Maltese document, waarmee hij naar eigen zeggen naar Nederland reisde, gooide hij weg in Nederland. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten niet.

Op 25.03.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Maltese instanties, die op 01.04.2014 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens hem de mensenrechten respecteert. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Malta omdat asielzoekers in Malta geen bescherming verkrijgen en daardoor niet kunnen werken of studeren. Verder stelde de betrokkene dat asielzoekers geen medische bijstand krijgen.

Middels een schrijven van zijn raadsman van 22.04.2014 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene stelt dat hij in Malta in omstandigheden verkeerde die onverzoenbaar zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hij verklaart dat hij van 10.07.2013 tot 30.10.2013 in een detentiecentrum ("Safi 2") verbleef. Vervolgens verbleef hij in het open opvangcentrum van Marsa, waar de sanitaire voorzieningen en medische hulp volgens de betrokkene ondermaats waren. De betrokkene voegt toe dat hij in Marsa nooit een advocaat zag en geen uitleg kreeg over de asielprocedure.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. We verwijzen ondermeer naar rapporten van Pro Asyl ("Malta : out of time. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta", München, 2011), Schweizerische Flüchtlingshilfe ("Malta : Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich", Bern, november 2011) en Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011"). We verwijzen verder naar meer recente rapporten van AIDA ("Asylum Information Database. National Country Report - Malta", maart 2013), het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013), de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid ("ECRI Report on Malta - fourth monitoring cycle", 15.10.2013). We hebben ook kennis van jurisprudentie van het EHRM betreffende Malta en Verordening 343/2003, te weten de uitspraken in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Malta omdat asielzoekers in Malta geen bescherming verkrijgen en daardoor niet kunnen werken of studeren en geen medische bijstand krijgen. In het bovenvermelde schrijven d.d. 22.04.2014 argumenteerde dat een overdracht aan Malta in strijd is met artikel 4 van het EU-Handvest en artikel 3 van het EVRM vanwege de ondermaatse voorzieningen in de open opvangcentra, zoals dat van Marsa, waar hij zelf verbleef.

Betreffende de stelling van de betrokkene dat asielzoekers in Malta geen bescherming verwerven merken we op dat uit het rapport van de VN-Mensenrechtenraad blijkt dat de bevoegde Maltese instanties wel degelijk bescherming bieden (punt 68, pagina 12 : "Malta's asylum recognition rate is consistently high, at around 50% or over, in recognition of the needs of persons seeking protection in Malta. This likewise demonstrates that the principle of non-refoulement is upheld both legally as well as in practice").

We benadrukken dat er moet van worden uitgegaan dat Malta, ondertekenaar van de Conventie van Genève van 1951 en partij bij het EVRM, het beginsel van non-refoulement nakomt. We merken op dat het bovenvermelde rapport van AIDA noch dat van het UNHCR melding maken van schendingen van het beginsel van non-refoulement. Het UNHCR verwijst in het bovenvermelde rapport naar artikel 14 van de "Refugees Act" (Chapter 420) dat het beginsel van non-refoulement bevestigt (punt 25, pagina 14 : "...article 14 of the Refugees act sets out the principle of non-refoulement. The practical effect of this provision is the de facto suspension of removal proceedings. The immigration authorities halt all removal proceedings once an individual expresses his/her wish to apply for asylum in Malta by filling in the Preliminary Questionnaire and submitting it to the Office of the Refugee Commissioner").

De VN-Mensenrechtenraad stelde in het bovenvermelde rapport dat het feit dat de overgrote meerderheid van onregelmatig in Malta binnengekomen immigranten asiel vraagt aantoonde dat de toegang tot de asielprocedure effectief is (punt 67, pagina 12 : "the fact that the overwhelming majority of irregular migrants arriving in Malta apply for international protection clearly demonstrates that effective access to asylum procedures exist and that the asylum system is readily accessible").

Betreffende de stelling van de betrokkene dat asielzoekers in Malta geen medische bijstand krijgen moet worden opgemerkt dat de Maltese wetgeving terzake de toegang tot de publieke gezondheidsvoorzieningen garandeert (AIDA-rapport, pagina 38, alinea 1 : "Article 13(2) of the Refugees Act states that asylum-seekers shall have access to state medical care...the Reception

Regulations further stipulate that the material reception conditions should ensure the health of all asylum seekers...").

Asielzoekers hebben in Malta recht op opvang en materiële ondersteuning tijdens de behandeling van hun verzoek (AIDA-rapport, pagina 33 : "The Reception Regulations cover the provision of 'material conditions', defined as including 'housing, food and clothing, provided in kind, or as financial allowances or in vouchers and a daily expenses allowance...Asylum seekers in open centres are provided with accomodation and a daily food and transport allowance").

In het bovenvermelde schrijven van 22.04.2014 wees de betrokkene op de volgens hem ondermaatse voorzieningen in het opvangcentrum van Marsa, waar hij verbleef : "Cliënt omschrijft Marsa als een centrum waar ongeveer 300 mensen waren, waarvoor slechts 4 toiletten en 4 douches beschikbaar. Er was een gebrek aan eten en medicijnen. Zo kreeg cliënt een luchtwegeninfectie en moest hij het met wat 'pijnstillers' stellen. 's Nachts was er niemand aanwezig, afgezien van een veiligheidsagent buiten het centrum. Sociaal assistenten of andere bewakers in het centrum waren volledig afwezig. Cliënt vertelde mij dan ook dat er zeer veel zatte bewoners 's nachts de rust van de andere bewoners kwamen verstoren. Cliënt zag nooit een advocaat, noch kreeg er uitleg over de asielprocedure".

Het opvangcentrum van Marsa, dat de deuren opende in 2002, herbergt enkel alleenstaande mannen. Sinds 2010 wordt het centrum beheerd door de "Foundation for Shelter and Support to Migrants (FSM) en de voorzieningen in het centrum werden de voorbije jaren geleidelijk verbeterd : "Accomodation facilities include 24 dormitoris each having an average of twenty beds depending on the size of the room. Each dormitory has shower and toilet facilities attached or adjacent to it. All dormitories are gradually being refurbished, with around seven rooms currently fully refurbished" (<http://www.fsmmalta.org/services/accommodation-services>).

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij geen afdoende behandeling kreeg voor een luchtwegeninfectie merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. We merken wel op dat in het centrum sociale en medische begeleiding is voorzien : "This includes a 24-hour care work system, which provides basic support to the residents of the Marsa Open Centre. It further includes a social work office, which offers professional psychosocial support on a daily basis. Empowerment of individuals both inside and outside the centre is also offered through assistance in accessing education, employment, and housing opportunities. The care support team is further assisted by the service of the medical doctor and nurse six days a week, for a couple of hours. Naturally, all health workers liaise further with relevant health specialists, in other NGOs or hospitals, in order to offer holistic support (<http://www.fsmmalta.org/services/health-services>).

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij nooit een advocaat zag merken we op dat de Maltese regelgeving geen kosteloze juridische bijstand voorziet voordat een beslissing in eerste instantie inzake het verzoek voor bescherming wordt genomen. In geval van een afwijzing van het verzoek voor bescherming hebben asielzoekers toegang tot kosteloze juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Maltese staatsburgers (AIDA-rapport, pagina 17, alinea 1 : "National legislation states that at first instance an applicant is allowed to consult a legal adviser at their own expense. However, in the event of a negative decision at first instance, free legal aid shall be granted under the same conditions applicable to Maltese nationals....in practice, the appeal forms the applicants fill in and submit to the Refugee Appeals Board contain a request for legal aid. Unless, an applicant is assisted by a lawyer working with an NGO, this request is forwarded to the office responsible for the provision of legal aid within the Ministry, which will distribute the cases amongst a pool of asylum legal aid lawyers. One appointment with the applicant is then scheduled").

We zijn van oordeel dat op grond van bovenvermelde vaststellingen en argumenten en op grond van een analyse van de bovenvermelde en uit 2013 daterende rapporten van AIDA, UNHCR, VN-Mensenrechtenraad en ECRI niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en derhalve niet kan worden besloten dat ten opzichte van Malta niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Malta door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Malta momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in

toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De Maltese instanties stemden op 01.04.2014 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Malta is als Lidstaat gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 20.03.2014 pijn te hebben aan de ribben. We benadrukken dat de betrokkene verder tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Maltese instanties."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door

eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoeker, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoeker, behalve mits zijn toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Wanneer de verzoeker binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen

vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van een verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien een verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op de verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het betoog van verwerende partij dat verzoeker pas vijftien dagen nadat hij kennis kreeg van de bestreden beslissing een beroep instelde en dat hij dus niet diligent optrad doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De vereiste van het diligent optreden wordt daarenboven niet gesteld in de wet en de Raad vermag in casu enkel vast te stellen dat de wettelijke beroepstermijn werd gerespecteerd en verzoeker heeft aangetoond dat hij door een beroep te doen op de gewone schorsingsprocedure geen passende rechtsbescherming kan krijgen.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij zet uiteen dat hij bij de uitwijzing naar Malta gevaar loopt dat (i) zijn asielaanvraag niet naar behoren zal worden behandeld, (ii) hij dreigt in arbitraire detentie terecht te komen als straf voor zijn vertrek uit Malta en (iii) dat hij gesanctioneerd zou worden met een lager leefgeld waardoor hij nog minder in zijn basisbehoeften zal kunnen voorzien. Daartoe verwijst hij enerzijds naar de verklaringen die hij aflegde met betrekking tot de situatie van vluchtelingen op Malta en anderzijds naar een aantal rapporten.

Ter ondersteuning van zijn middel legt verzoeker onder meer de volgende stukken neer:

- een brief van zijn raadsman van 22 april 2014
- een rapport van de Danish Refugee Council van juni 2013;
- een rapport van Migration Policy Group – march 2010;
- VN-rapport van 18 januari 2010;
- Het rapport van Thomas Hammarberg van 9 juni 2011;
- UNHCR Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Malta, march 2013;
- UNHCR position on the detention of asylum-seekers in Malta, 18 september 2013 ;
- UNHCR Malta, #knowthefacts – Publication on migration and asylum for MEP candidates and stakeholders, 10 april 2014 ;
- UNCHR's recommendations as regards Harmonisation of Reception Standard for Asylum Seekers in the European Union ;

3.2.2. Na een verwijzing naar verzoekers verklaringen, de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een aantal rapporten, waaronder de rapporten van het UNHCR van 18 september 2013, van de VN-menserechtencommissaris bij de Raad van Europa T. Hammarberg en het rapport van AIDA van maart 2013, wordt in de bestreden beslissing geargumenteed dat de erkenningsgraad in Malta betrekkelijk hoog is (rapport VN-menserechtenraad), dat Malta als verdragspartij bij de Conventie van Genève en het EVRM het non-refoulement-beginsel respecteert, dat volgens de VN-Menserechtenraad de toegang tot de asielprocedure effectief is en dat de Maltese wetgeving de toegang tot de publieke gezondheidsvoorzieningen garandeert. Verder wordt gesteld dat de toestand in de opvangcentra geleidelijk verbetert en dat asielzoekers toegang hebben tot juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Maltese inwoners. Tenslotte wordt gewezen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel om te besluiten dat de eerbiediging van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gegarandeerd is.

3.2.3. Verzoeker verwijst met betrekking tot Malta naar de omstandigheden inzake de opvang van asielzoekers en naar het feit dat hij reeds drie maanden werd vastgehouden. Hij verwijst eveneens naar de zaken EHRM A.A. t. Malta nr. 55352/12 van 23 juli 2013, EHRM S.M. t. Malta nr. 42337/12 van 23 juli 2013, naar een artikel van Migration Policy Group van maart 2010, waaruit blijkt dat personen die zonder toelating Malta verlieten, tot 6 maanden in detentie werden gehouden. Hierin wordt deze detentie als onredelijk beschouwd, nu de betrokkenen niet werden vastgehouden omwille van misdrijven, maar enkel omdat ze uit waren op een verblijfsrecht of een erkenning als vluchteling. Verder verwijst verzoeker nog naar een rapport van de Danish refugee council van juni 2013, waarbij wordt gewezen op het risico op refoulement bij terugkeer naar Malta.

Ook de materiële bijstand aan de asielzoekers lijkt problematisch. De dagelijkse tegemoetkoming in open centra bedraagt 2,91 euro voor Dublinterugkeerders, terwijl door de al daar verblijvende asielzoeker 8 euro wekelijks moet betaald worden aan het centrum zodat de vraag zich stelt of dit als voldoende kan worden geacht om aan de basisbehoeften te voldoen (AIDA rapport, pagina 33).

Hoewel de bestreden beslissing zelf naar dit AIDA-rapport verwijst, bevat de bestreden beslissing geen overweging met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders, niettegenstaande dit rapport aanwijzingen bevat dat de leefomstandigheden van zgn. 'Dubliners' nog slechter zouden zijn dan 'reguliere' kandidaat-vluchtelingen.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing zelf verwijst naar voormeld AIDA-rapport, doch geen rekening lijkt te houden met de specifieke passages met betrekking tot personen die worden overgenomen in het kader van een Dublin-verordening, kan het standpunt van verzoeker dat de verwerende partij selectief citeert uit het AIDA-rapport, worden bijgetreden. De Raad is dan ook van oordeel dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak, waarvan conform de in zowel het verzoekschrift als in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10, niet onkundig kan zijn, zoals ze overigens zelf bewijst door het citeren uit dit AIDA-rapport. Met betrekking tot het non-refoulement-beginsel bevat de bestreden beslissing geen enkele overweging *in concreto*, maar berust ze louter op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De Raad is van oordeel dat de problematiek van non-refoulement in het kader van een Dublin-terugname wel bijzonder pertinent is, zodat het mag verbazen dat de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich niet heeft vergewist van het bestaan van een dergelijk risico, te meer nu uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat deze problematiek reëel is.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, onder meer in het arrest C-411/10 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, heeft geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “*verantwoordelijke lidstaat*” in de zin van de verordening 343/2003/EG (in de huidige zaak: verordening 604/2013/EU) mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). Verweerder mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven dat verzoeker zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat hij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op verweerder om na te gaan of, gelet op de eenduidige rechtspraak en verslagen van instanties zoals het UNHCR, de grondrechten van verzoeker niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Malta. Uit de stukken van verzoeker blijkt dat de leefomstandigheden van de asielzoekers, zowel gedetineerden als deze die in een open centrum verblijven, problematisch zijn. *In casu* blijkt dat inzake de detentiepolitiek van asielzoekers en de leefomstandigheden in de opvangcentra, onder meer blijkens het rapport van T. Hammarberg, zoals aangehaald door verzoeker, aanzienlijke gebreken bestaan. Dit rapport lijkt dus de verklaringen van verzoeker te ondersteunen. Het rapport vermeldt dat de detentiepolitiek in Malta wordt aanzien als moeilijk verzoenbaar met de voorschriften van het EVRM (zie overweging 12 van het rapport). Inzake de asielprocedure blijkt dat manifeste tekortkomingen bestaan in het kader van zowel de juridische bijstand als de asielprocedure (overwegingen 46-47, 51), mede veroorzaakt door de detentiepolitiek (overweging 48). De bevindingen waarnaar de verweerder verwijst doen geen afbreuk aan de hoger geciteerde informatie omtrent de asielprocedure en de leefomstandigheden in de opvangcentra in Malta.

De verwerende partij kan geacht worden op de hoogte te zijn geweest van deze tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Het gaat immers om een objectieve informatiebron afkomstig van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, waarnaar ze in de bestreden beslissing zelf verwijst. Dit rapport kan bij de bevoegde instanties worden geacht algemene bekendheid te hebben en bovendien werd er onder meer in ’s Raads arresten nrs. 61 582 en 72 824 reeds naar verwezen, arresten waarbij de verweerder tevens partij was.

In casu heeft de verweerder op het eerste gezicht geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht naar Malta.

Gezien de rechtspraak en de verslagen omtrent de situatie in Malta erop wijzen dat er in dat land effectief problemen bestaan voor asielzoekers kan verweerder ook niet zonder meer uitgaan van het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.

Het middel is ernstig.

3.3. Inzake de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, stelt de verzoeker dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hij geconfronteerd wordt met een gebrekkige opvang en een vrijheidsberoving die niet voldoet aan de Europeesrechtelijke standaarden.

Gezien de voorgaande vaststellingen moet worden gesteld dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden

leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT